

Tóth Lujza

Ablakhoz ragadt pillangó

Isten engem vereséggel vádol.

Pedig csinos vagyok, cseles, nem céda,
csillagból kiöntött, gyöngyös mámor,
sarokból sandító prémbundás préda.

S csontokig fogy a becsület máris,
és meggyléként csöpög az agyvelő.

A bölcs már rögtön irracionális.

Pávatoll páncélom: csipkés szemfedő.

De a vérvirág közt nefelejcs ragyog.

Ha eljön az ősz, én majd meghalok,

Csak a tűzzel hímzett kaputól félek.

Mocskos vérfolt vagyok fekete képen.

Szívem elkopott kabát, szutykos, ében,
s mint szű, eszi bele magát a méreg.